

ΜΕΛΕΤΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΕΧΘΡΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

— «Ο» —

«Ὁ Παλαιὸς ἄνθρωπος». — Ὁ κόσμος, ὡς ἐχθρὸς τῆς νέας κτίσεως. — Ὁ μέγας Ἀντίδικος. — Ἦτο ψεύδτης καὶ ἀνθρωποκτόνος ἐξ ἀρχῆς. — Οἱ πονηροὶ συνεταῖροι τοῦ Σατανα. — Λεγεῶνες δαιμόνων. — Πῶς τὸ πρῶτον ψεῦδος τοῦ Σατανᾶ διαιωνίσθη. — Χριστιανικὴ ἐπιστήμη καὶ θεοδοφία. «Δὲν παλαίμεν (μόνον) πρὸς δάρκα καὶ αἷμα». — Ἡ διακονία τῆς πονηρίας. — Αἱ ἐκ μέρους τοῦ ἀντιδίκου περιπλοκαὶ. — «Ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως δώδει τὸν κάμνοντα». — «Ἐὰν ὁ Σατανᾶς ἐκβάλῃ τὸν Σατανᾶν ἡ Βασιλεία αὐτοῦ διηρῆθη.» Ἠγάπησας δικαιοσύνην. — Ἐμίσησας ἀνομίαν. — Μαρκου 16-20. — Ἡ κατ' ὄνομα ἐκκλησία, ἀντίδικος τῆς νέας κτίσεως. — Ἡ πανοπλία τοῦ Θεοῦ.

Εἰς ἐκ τῶν πρωτίστων ἐχθρῶν τῆς νέας κτίσεως, εἶναι ὁ «παλαιὸς ἄνθρωπος», — ἡ παλαιὰ θέλησις. Ἄς ἀποφύγωμεν λοιπὸν τὸ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ τῶν πολλῶν διαπραττόμενον σφάλμα. Ἄς μὴ νομίζωμεν ὅτι τὸ Νέον κτίσμα, ἔχει δύο διανοίας, δύο θελήσεις. «Ἀνὴρ δίψυχος ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ», καὶ δὲν δύνανται οὔτε τὸν ἑαυτὸν τοῦ νὰ ἱκανοποιήσῃ, οὔτε παρὰ τοῦ Κυρίου νὰ γείνῃ εὐπρόσδεκτος. Τὸ Νέον κτίσμα δὲν εἶναι δίψυχον, δίγνωμον. Τὸ νέον κτίσμα ἔχει μίαν μόνον γνώμην, ἓν πνεῦμα, μίαν πρόθεσιν, μίαν θέλησιν· ἡ θέλησις δὲ αὕτη εἶναι ἡ νέα θέλησις, τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Τὸ νέον κτίσμα, ἀντὶ νὰ δέχεται ἐν μέρει μόνον τὸν νοῦν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐν μέρει νὰ διακρατῇ τὸ ἴδον ἑαυτοῦ θέλημα, κάμνει τελείαν ἀφιέρωσιν τῆς παλαιᾶς αὐτοῦ θελήσεως εἰς τὸν Κύριον, ἡ δὲ παλαιὰ ἐκείνη θέλησις λογίζεται ὡς νεκρά, καὶ ἀποκρούεται ἀπὸ τοῦ νὰ ἔχῃ μέρος εἰς τὴν διακυβέρνησιν τῶν ὑποθέσεων αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸν δὲ τὸν τρόπον τὸ νέον κτίσμα ἐγένετο δεκτόν, ὡς μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, — ὅπως μὴ ἔχῃ ἰδίαν ἑαυτοῦ θέλησιν, ἀλλὰ νὰ ἐπιτρέπῃ εἰς τὴν θέλησιν τῆς κεφαλῆς νὰ διακυβεργᾷ τοῦτο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὗτος γίνεται νέον κτί-

σμα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ εὐρίσκει ὅτι «τὰ παλαιὰ παρῆλθον, τὰ πάντα ἐγένοντο νέα». Ὅσοι δὲ ἔκαμον τοιαύτην παράδοσιν, δὲν ἐγένοντο μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ καίτοι πιθανόν νὰ ᾧσι μέλη τοῦ οἴκου τῆς πίστεως» ἐκ τοῦ ὁποίου ἔρχονται πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος «οἱ ἐκλεκτοί».

Καίτοι ὅμως ἡ παλαιὰ θέλησις ἀπεκηρύχθη τοιουτοτρόπως, ἐξ ὁλοκλήρου καὶ διὰ παντός, καὶ ἐλογίσθη νεκρὰ (ὑπὸ τοῦ Κυρίου καὶ ὑπὸ πάντων τῶν ἐξεταζόντων τὰ ζητήματα ἐκ τῆς ἀπόψεως ταύτης) καίτοι καὶ ἡ σὰρξ ἐπίσης ἐλογίσθη νεκρὰ ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ ζῶσα πρὸς τὸν Θεόν, ζωοποιουμένη ὑπὸ τῶν ἐπαγγελιῶν, ὑποτασσομένη ὑπὸ τὴν διακυβέρνησιν τῆς νέας θελήσεως, — (Ρωμ. στ' 11. η' 11), ἐν τούτοις ὁ θάνατος οὗτος τῆς σαρκός καὶ τοῦ θελήματος αὐτῆς, καὶ ἡ ἀνάστασις αὕτη τῆς σαρκος, ὡς τοῦ δούλου τοῦ νέου θελήματος, ὅπως ὑπηρετῇ τὸν Κύριον, τὴν Ἀλήθειαν, ὑπὸ τὸν Χρυσοῦν κανόνα, εἶναι μόνον **ζητήματα ὑπολογιστικά**. Οἱ ὅροι «νεκρός» καὶ «ζῶν» πρέπει συνεχῶς νὰ τηρῶνται διὰ τῆς ὑπὸ τῆς νέας θελήσεως, καταπολεμήσεως πάσης ζωῆς ἢ ἐνεργείας τῆς **π α λ α ι ᾱς θελήσεως**, καὶ τῶν ἐπιρροῶν αὐτῆς καὶ ἐπιδράσεων ἐπὶ τῆς σαρκός. Ἐὰν ἡ νέα θέλησις ἀποβῇ ἀδιάφορος, καὶ παραμελῇ νὰ χρησιμοποιοῇ συνεχῶς τὴν θνητὴν σάρκα ὡς ὑπηρετὴν αὐτῆς εἰς τὰ ὑψηλότερα καὶ πνευματικὰ ζητήματα, ἡ σὰρξ μετ' οὐ πολὺ θὰ διεκδικήσῃ καὶ αὐτῆς τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ θὰ ἔχη τάσεις καὶ ἰδί-ας ἐπιθυμίας, ἀνταγωνιζομένας πρὸς τὸν νέον νοῦν, καὶ ἀντιτιθεμένας πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ νέου κτίσματος. Ἐνεκεν τούτου λοιπὸν τὸ τελευταῖον πρέπει συνεχῶς νὰ εἶναι ἄγρυπνον, ὅπως ἀνθυπονομεύῃ τὰς ἀνταρσίας ταύτας, καὶ καθὼς ὁ Ἀπόστολος ἐκφράζει τοῦτο, πρέπει νὰ δαμάζῃ, νὰ κρατῇ νεκρὰν τὴν παλαιὰν θέλησιν, μετὰ τῶν προτιμήσεων καὶ ἐπιθυμιῶν αὐτῆς, — πρέπει συνεχῶς νὰ θανατόνῃ, ἢ νὰ παραδίδῃ εἰς τὸν θάνατον τὰς φιλοδοξίας καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός. Ὁ Ἀπόστολος ἐξηγεῖ τοῦτο, ὅταν ὠμίλει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, λέγων· «Ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, [τὸ κρατῶ νεκρὸν, σχετικῶς πρὸς πᾶσαν ἐποπτεῖαν ἐκ μέρους τῆς παλαιᾶς, ἐγωϊστικῆς θελήσεως τῆς σαρκός], μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι,» — ἀποτύχω ἀπὸ τοῦ νὰ κάμω τὴν κλῆσιν καὶ τὴν ἐκλογὴν μου βεβαίαν. — Α' Κορ. θ' 27.

Ὁ θεόπνευστος Λόγος διακηρύττει, ὅτι «ἡ [φυσικὴ] καρδία εἶναι ἀπατηλὴ ὑπὲρ πάντα, καὶ σφόδρα διεφθαρμένη», (Ἱερ. ιζ' 9) — οὐχὶ τὸ ὄργανον ὕπερ ὀνομάζομεν καρδίαν, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον αἱ Γραφαὶ παριστῶσιν ὡς καρδίαν, δηλαδὴ τὰς φυσικὰς ὁρέξεις. Τὸ νέον κτίσμα, ἔλαβε νέαν καρδίαν, νέαν θέλησιν, νέον γνῶμονα ἀγάπης καὶ ὁρέξεως, ἐν τῷ ὁποίῳ ὁ Θεὸς καὶ ἡ δικαιοσύνη Αὐτοῦ καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ τὸ σχέδιον καὶ ἡ θέλησις κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν· καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ κανόνι πάν-

τα τὰ ἄλλα πράγματα κατέχουσι θέσιν τινὰ τιμῆς καὶ ἀγάπης καθόσον ταῦτα εὐρίσκονται ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὸν Κύριον καὶ τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ. Διὰ πάντας οἵτινες κατέχουσι τὴν νέαν ταύτην καρδίαν ἀναγκαίως πάντα τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως κατέχουσι τὴν πρώτην θέσιν καὶ τὴν στενοτέραν· καὶ διὰ τοῦτο, καθὼς ὁ Ἀπόστολος λέγει, ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἀγάπη εἶναι μία ἐκ τῶν καλλίστων δοκιμασιῶν καὶ ἀποδείξεων τῆς σχέσεως ἡμῶν πρὸς τὸν Κύριον, ὡς νέων κτισμάτων. Τοῦτο, καθὼς ἤδη ὑπεδείξαμεν, δὲν παρεμποδίζει ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νὰ ἀναγνωρίζωμεν δικαίως τὰς πρὸς τοὺς ἄλλους ὑποχρεώσεις ἡμῶν.

Τὸ νέον κτίσμα, ἡ νέα καρδία, μετὰ τῶν νέων αὐτῆς προτιμήσεων, συνεχῶς πολιορκεῖται ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν αὐτῆς, ὑπὸ τῆς παλαιᾶς καρδίας, τῶν παλαιῶν προτιμήσεων, τῶν ἐγωϊστικῶν διαθέσεων· ἡ τελευταία δὲ αὕτη, εὐρίσκουσα ὅτι τὸ νέον κτίσμα εἶναι ὑποχρεωμένον ὑπὸ τῆς Θείας ἐντολῆς, ὅπως μεριμνᾷ περὶ τῶν ἄλλων καὶ εἶναι εὐσπλαγχνον πρὸς αὐτούς, μεταχειρίζεται συχνάκις τὴν ἀπάτην, ὅπως ἐξαπατήσῃ τὴν νέαν καρδίαν, καὶ λέγει κατ' οὐσίαν τὰ ἑξῆς· Ἦδη σὺ μὲ ἐθεώρησας ὡς νεκράν, μὲ ἐξέβαλες ἐκ τῆς θέσεώς μου, καὶ εἰμαι νεκρά, σχετικῶς πρὸς ὅ,τι ἤμην πρότερον. Δὲν εἰμαι πλέον ἢ αὐτὴ παλαιὰ καρδία, καθὼς ἤμην πρότερον· ἀλλὰ καὶ σὺ τώρα πρέπει νὰ φανῇς πρὸς ἐμέ ὀλίγον ἀβρόφρον. Δὲν πρέπει νὰ μὲ μεταχειρίζῃσαι τόσον σκληρῶς. Πρέπει νὰ παραδεχθῇς, ὅτι ἔκαμα μεγάλας προόδους, καὶ δὲν πρέπει νὰ θέτῃς ἐπ' ἐμοῦ τόσον βαρὺ φορτίον, διότι τὸ τοιοῦτον δὲν εἶναι δίκαιον. Πρέπει νὰ εἶσαι καὶ ἐγωϊστής εἰς τινα βαθμόν. Πρέπει νὰ φροντίξῃς καὶ δι' ἐσέ καὶ διὰ τὴν οἰκογένειάν σου· οὐχὶ μόνον διὰ τὰς ἀνάγκας αὐτῶν, ἀλλ' ἔτι περισσότερο τούτου, πρέπει νὰ καταβάλλῃς προσπάθειάς ὅπως τοὺς καταστήσῃς πλουσίους, καὶ δώσῃς εἰς αὐτούς κοινωνικά ὠφελήματα καὶ προόδους. Πρέπει νὰ θυσιάσῃς σεαυτὸν ὑπὲρ αὐτῶν.

Ὅποσον ἀπατηλὴ εἶναι ἡ παλαιὰ καρδία! Ὅποσον εὐλογοὶ εἶναι οἱ ψευδεῖς συλλογισμοί! Ὅποσοι ἐδοκίμασαν ταῦτα πρὸς μεγάλην ὅμως θλίψιν αὐτῶν! Ὅποσοι ἐδελεάσθησαν, καὶ ὁ νέος αὐτῶν νοῦς ἠχμαλωτίσθη ὑπὸ τοῦ παλαίου! Ὅποσοι εἶδον ἑαυτοὺς ἀγομιένους εἰς τὴν δουλείαν, εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν, διὰ τῆς ἀπαλότητος τῆς παλαιᾶς καρδίας! Ἐν ἐκ τῶν ἀγαπητῶν αὐτῆς ἐπιχειρημάτων, εἶναι καὶ ἐκεῖνο ὅπερ ἐντέλλεται τῇ νέᾳ κτίσει, δηλ. «Εἰ δυνατόν τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύετε». Τὴν γενικὴν ταύτην συμβουλήν τοῦ Ἀποστόλου ζητεῖ νὰ ἀνυψώσῃ ὑπεράνω τῶν σχεδίων αὐτῆς, καὶ νὰ καταστήσῃ ταύτην ἀνωτέραν τῆς Θείας ἐντολῆς, (1) ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ ὑπηρετῶμεν, τιμῶμεν καὶ ὑπακούωμεν τὸν Κύριον ἐξ ὅλης ἡμῶν τῆς διανοίας, ψυχῆς καὶ ἰσχύος, καὶ (2) ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν τοὺς πλησίον ἡμῶν ὡς ἡμᾶς αὐτούς. Ἡ ἐντολὴ αὕτη οὐδόλως

ἐπιτρέπει τὴν εἰρήνην. Ἐὰν ἡ παλαιὰ καρδιά, ὁ παλαιὸς νοῦς, ἡ παλαιὰ θέλησις δυνηθῇ καὶ προσεταιρισθῇ τὴν νέαν, καὶ κάμωσι **δυνάμει** τῆς ἀληθείας ἢ τοῦ καθήκοντος χάριν τῆς εἰρήνης, τότε δὲν θὰ ὑπάρξῃ τέλος εἰς τὰς ὑπ' αὐτῆς προβαλλομένας ἀπαιτήσεις· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι τὸ νέον κτίσμα ἐντὸς ὀλίγου, χάριν τοῦ συμφέροντος τῆς εἰρήνης, θὰ παραιτιάσῃ αὐτὴν ταύτην τὴν οὐσίαν τῆς πρὸς τὸν Κύριον διαθήκης αὐτοῦ, καὶ θὰ ὑποταγῇ τελείως εἰς τὴν παλαιάν θέλησιν, καίτοι δὲν θὰ ἐπεθύμει νὰ ἐπραττεν οὕτως, — παλαιὸν πραγματικῶς κατὰ τῆς παλαιᾶς θελήσεως, ἀλλ' ἀγόμενον αἰχμάλωτον ὑπ' αὐτῆς διὰ τῆς ἀπατηλότητός της, καὶ διὰ τῆς ἐπιτηδείου παρεξηγήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Ὅποταν δὲ ἡ νέα θέλησις ὑφίσταται τοιαύτας ἐφόδους, πρέπει τότε σαφῶς νὰ διακηρύξῃ, ὅτι καίτοι ἡ εἰρήνη εἶναι ἐπιθυμητὴ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ἐν τούτοις ἡ εἰρήνη δὲν εἶναι τὸ πρῶτιστον πρᾶγμα συμφώνως πρὸς τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Κυρίου. Πραγματι δὲ ὁ Κύριος προεῖπεν εἰς ἐκείνους οἵτινες εἶναι ἐκ τῆς νέας κτίσεως, ὅτι ἐνόσφ βεβαίως θὰ ἔζων εὐσεβῶς, θὰ ὑφίσταντο καταδιώξεις· — καταδιώξεις δὲν σημαίνει εἰρήνη μετὰ πάντων, ἀλλὰ τὸναντίον τούτου. Διεβεβαίωσε δὲ αὐτούς, ὅτι ἐνόσφ θὰ ἔκαμνον τὸ φῶς αὐτῶν νὰ λάμπῃ, τὸ σκότος θὰ ἐμίσει τὸ φῶς, καὶ θὰ κατεπολέμει αὐτό, καὶ ἐὰν ἦτο δυνατόν, θὰ ἠνάγκαζε τὸν κάτοχον τοῦ φωτός νὰ θέσῃ τοῦτο ὑπὸ τὸν μόδιον, καὶ ἀποκρύψῃ αὐτό· καὶ ὅτι, ἵνα ἐξαναγκάσῃ τὴν ἀπόκρυψιν ταύτην τοῦ φωτός, θὰ συνῆπτεν ἀγῶνα, ὅστις πᾶν ἄλλο θὰ ἐσήμαινεν ἢ εἰρήνην. Ὁ Κύριος ὁμῶς διεβεβαίωσε ἡμᾶς ὅτι τὰ τοιαῦτα εἶναι δοκιμασίαι διὰ τὸ νέον κτίσμα· — ἵνα κατανοήσῃ ὅτι ἡ εἰρήνη, ἥτις εἶναι πολλῷ μᾶλλον σπουδαιότερα εἰς αὐτό, δὲν εἶναι ἡ εἰρήνη τῆς σαρκός, ἀλλ' ἡ εἰρήνη τῆς καρδίας, «ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερβαίνουσα πᾶσαν νόησιν».

Τὸ νέον κτίσμα δέον νὰ κατανοήσῃ, ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ τὴν εἰρήνην ταύτην τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑπερβαίνουσαν πάντα νοῦν, κυβερνώσαν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀκόμη καὶ ὅταν αἱ ἐξωτερικαὶ συνθῆκαι εἶναι πᾶν ἄλλο ἢ εἰρηνικαί· καὶ ὅτι ὁ ὅρος τῆς πρὸς τὸν Κύριον τελείας ἀρμονίας, εἶναι βραβεῖον διὰ τὴν πρὸς Αὐτὸν πιστότητα, ἀδιάφορον ὅποια ἤθελεν εἰσθαι ἢ δαπάνη, ἀδιάφορον ὅποια ἤθελεν εἰσθαι ἢ θυσία. Ἐπομένως ὁποῦν τὸ νέον κτίσμα προσβάλλεται ὑπὸ τῶν ἀκορέστων παθῶν τῆς σαρκός, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχειρημάτων ἐκείνων οἵτινες εἶναι πλησιέστερον πρὸς αὐτό, καὶ ἀγαπητοὶ ἔνεκεν ἐπιγείων δεσμῶν, τότε τοῦτο πρῶτον πάντων πρέπει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν αὐτοῦ τὴν πρωτίστην αὐτοῦ ὑποχρέωσιν, δηλαδή ὅτι θὰ ἀγαπᾷ καὶ θὰ ὑπηρετῇ τὸν Κύριον ἐξ ὅλης αὐτοῦ τῆς καρδίας, νοός, ὑπόρξεως, ἰσχύος, καὶ ὅτι πᾶσαι αἱ σχέσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ἢ τὴν σάρκα, ἢ τοὺς πλησίον πρέπει

νὰ ὑποτάσσωνται πρὸς τὸν πρῶτιστον τοῦτον νόμον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπακοῆς.

Ἀφ' ἑτέρου δέ, τὸ νέον κτίσμα, δέον νὰ ἀποφεύγῃ τὸν φανατισμόν, — νὰ ἀποφεύγῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐκτελῇ πράγματά τινα ἀπλῶς καὶ μόνον διότι ταῦτα εἶναι οὐχὶ εὐχάριστα δι' αὐτόν, ἢ εἰς τοὺς ἄλλους· νὰ ἀποφεύγῃ ἀπὸ τοῦ νὰ κρίνῃ τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ὡς διακείμενον πάντοτε ἐναντίον πρὸς τὰς ἰδίας αὐτοῦ ροπὰς καὶ κλίσεις. Ἀπαιτεῖται ἔνθερμος καὶ μεθ' ὑπομονῆς σπουδὴ τοῦ Θείου Λόγου, καὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ὑπὸ τὰς Θείας διατάξεις ὑποκρυπτομένων, διὰ νὰ δυνηθῇ τὸ νέον κτίσμα καὶ ἐφαρμόξῃ πρεπόντως τὰς ὁδηγίας τοῦ Λόγου εἰς πάσας τὰς καθημερινὰς ὑποθέσεις τῆς ζωῆς. Ὀλίγοι ὅμως συγκριτικῶς δοκιμάζονται ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Ἡ πλειονότης δοκιμάζεται ὡς πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν περισσότερον τῶν τέρψεων τῆς σαρκός, καὶ ἐπομένως οὗτοι ἔχουσιν ἀνάγκην εἰδικῆς προσοχῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, — ἵνα μὴ περιπατῶσι κατὰ σάρκα, ἐκτελοῦντες τὰς ὁρέξεις αὐτῆς, ὑπηρετοῦντες αὐτήν, ὑποτασσόμενοι εἰς αὐτήν, καὶ τοιουτοτρόπως περιπατῶσιν εἰς τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν ἐκείνης εἰς τὴν ὁποίαν ἀφιερώθησαν νὰ βαδίσωσιν. Ἡ ἐὰν δὲν περιπατῶσι κατὰ σάρκα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ νὰ ἀκολουθῶσιν ὀπίσω αὐτῆς καὶ νὰ τὴν ὑπηρετῶσιν ἔχουσιν ὅμως ἀνάγκην ὅπως προσέχωσιν ἀγρύπνως, ἵνα μὴ ἡ σὰρξ παρεμποδίσῃ αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ νὰ περιπατῶσι κατὰ πνεῦμα, ἀπὸ τοῦ νὰ κάμνωσι προόδους εἰς τὰ πνευματικά· — διότι ἡ σὰρξ θὰ προσπαθῇ νὰ ὑπαγάγῃ τὴν πνευματικὴν αὐτῶν πρόοδον εἰς στασιμον σημείον, καὶ τοιουτοτρόπως παρεμποδισθῇ ἡ ἐπικαρπία αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ αὐξησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις αὐτῶν ὥστε νὰ ἀποβαίνωσι χρήσιμοι, καὶ ἐπὶ τέλους παρακωλυθῇ ἡ νίκη αὐτῶν καὶ ἡ ἀπόκτησις τοῦ μεγάλου βραβείου τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ συγκληρονομίας ἐν τῇ Βασιλείᾳ ὡς μελῶν τοῦ μικροῦ ποιμνίου.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πάντοτε ἔχουμεν ἐν νῷ εἶναι ὅτι τὰ νέα κτίσματα, ἀφιέρωσαν πάντα αὐτῶν τὰ ἐπίγεια, σαρκικὰ συμφέροντα πρὸς θυσίαν· καὶ ὅτι οὐδὲν ὀλιγώτερον τῆς θυσίας τούτων, θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτοὺς ὡς νέα κτίσματα, ὅπως ἀναπτυχθῶσι τελείως, καὶ γείνωσιν «ἄξιοι τῆς μερίδος τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί» — ὅπως λάβωσι μέρος εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν πρὸς δόξαν, τιμὴν καὶ ἀθανασίαν, ὡς μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὁ μόνος περιορισμὸς τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ ἀναγνωρίζωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς τελείας θυσίας, εἶναι ὅποταν τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων εἶναι συνυφασμένα μετὰ τῶν ἰδικῶν μας, καὶ ἔνθα ὁ Χρυσοῦς κανὼν, θὰ ἐφήπλωνε τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς ἐπὶ τῶν θυσιαζομένων, καὶ θὰ ἀπῆτει ὅπως γείνῃ λογικὴ τις παραχώρησις, διὰ τοὺς ἀγαπητοὺς ἡμῶν κατὰ σάρκα, οἵτινες δὲν συνεμερίσθησαν μεθ' ἡμῶν, οἵτινες δὲν ἔλαβον μέρος μεθ' ἡμῶν

εἰς τὴν ἀφιέρωσιν ταύτην τῆς θυσίας.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΩΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΚΤΙΣΕΩΣ

Πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν παρόντα τοῦτον πονηρὸν αἰῶνα, εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐκτὸς πάσης ἁρμονίας πρὸς τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐπομένως, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἐναντίον πρὸς τὴν νέαν κτίσιν, καὶ τὸν δίκαιον αὐτῆς κανόνα καὶ νόμον. Ὁ νόμος τοῦ κόσμου δύναται ἐν γένει νὰ συνοψισθῇ εἰς μίαν λέξιν, Ἐγωϊσμός, — παρ' ὅλας τὰς ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας προβάλλει ὁ κόσμος καὶ μετὰ μεγάλης εὐσχημοσύνης, ὅτι δηλαδὴ ἀναγνωρίζει θεόντως τὴν δικαιοσύνην. Δὲν εἴμεθα ἐξ ἐκείνων οἵτινες πιστεύουσιν, ὅτι πάντες οἱ νόμοι καὶ πᾶσαι αἱ διατάξεις τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου εἶναι πονηραὶ· τοῦναντίον, συχνάκις ἐθαυμάσαμεν παρατηροῦντες ὅποσον σεβαστοὶ εἶναι οἱ νόμοι τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου, — ὅποσον σοφοί, ὅποσον δίκαιοι, ὅποσον εὐγενεῖς, — πολλοὶ δὲ ἐξ αὐτῶν προφανῶς ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς προστασίας τῶν συμφερόντων τῶν ἀδυνάτων κατὰ τῶν ἰσχυρῶν, καὶ πρὸς ἀπόδοσιν δικαιοσύνης πρὸς πάντας. Ἐν τούτοις ὅμως ἐπειδὴ ὁ ἐγωϊσμός εἶναι συνυφασμένος μετὰ πάσης σκέψεως, λόγου καὶ πράξεως, ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, οὐδὲν τὸ θαυμαστόν, ἐὰν αἱ ὑψηλότεραι περὶ δικαιοσύνης ἀντιλήψεις συχνάκις διαστρέφονται καὶ παραμορφοῦνται — παραβιάζονται.

Τοῦναντίον ἐκπληττόμεθα πῶς ἡ πτωχὴ πεπτωκυῖα ἀνθρωπότης ἡδυνήθη ποτέ νὰ ἀποκτήσῃ τοιοῦτον σύστημα νόμων, ὡς οὗτοι εὐρίσκονται εἰς τοὺς κώδικας τῆς Μ. Βρετανίας, τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν, καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι ὁ νόμος ὁ δοθείς διὰ τοῦ Μωϋσέως, ὅστις ἐπαραδειγματίσθη, ἐπολλαπλασιάσθη, καὶ ἐτιμήθη, καὶ ἐπεξηγήθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ, καὶ τῶν Ἀποστόλων Αὐτοῦ, μεγάλως ἐπέδρασεν ἐπὶ — πράγματι δὲ ὑπῆρξεν ἡ βάσις — τῶν ἀνθρωπίνων τούτων νόμων. Ἐν τούτοις, καθὼς πάντες θὰ παραδεχθῶσιν, ὁ ἐγωϊσμός τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται ἐν συνεχῇ διαπάλῃ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐταῦ τοῦ ἀνθρώπου τεθέντας ὁρισμοὺς περὶ δικαιοσύνης, καὶ ζητεῖ νὰ θέσῃ αὐτοὺς κατὰ μέρος, εἴτε ἐν μέρει εἴτε ἐν ὅλῳ· τοῦτο δὲ ὅπερ ἐν μεγάλῃ κλίμακι καὶ ἀκαταπαύστως ἐξακολουθεῖ εἰς τὸν κόσμον, εἶναι συγχρόνως καὶ μία ἐκ τῶν κυριωτέρων δυσκολιῶν καὶ μαχῶν τῆς νέας κτίσεως.

Ὁ κόσμος καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγωϊσμοῦ, καὶ τῆς ὑπερηφανείας, κλπ., δέον νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς εἰς ἐκ τῶν κυριωτέρων ἐχθρῶν τῆς νέας κτίσεως. Ὁλόκληρος ὁ κόσμος τῆς ἀνθρωπότητος ἐργαζόμενος ὑπὸ τὸ γενικὸν τοῦτο «πνεῦμα τοῦ κόσμου», κινεῖται πρὸς μίαν γενικὴν διεύθυνσιν, ὡς μέγας τις

ποταμός, εἰς τινὰ μέρη τοῦ ὁποίου ὑπάρχει μεγαλητέρα ταχύτης, καὶ εἰς ἄλλα μέρη μεγαλητέρα ἀδράνεια ἀλλὰ πάντα τὰ μέρη τοῦ ὁποίου κινοῦνται πρὸς τὴν αὐτὴν γενικὴν ἐγώτιστικὴν διεύθυνσιν. Τὸ νέον κτίσμα διὰ τῆς ἀφιερώσεως αὐτοῦ, διὰ τοῦ πνεύματος τοῦ νέου αὐτοῦ νοός, εἶναι ὑποχρεωμένον νὰ λάβῃ τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, καὶ ἐπομένως εὐρίσκεται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς πάντα τὰ ρεύματα τῶν λαϊκῶν αἰσθημάτων, θεωριῶν, παραδόσεων, κλπ., καὶ θεωρεῖται ὡς ἰδιότροπον. Ἐχει μεγάλην προστριβὴν ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ. Εὐρίσκεται δὲ ἀναγκαίως εἰς ἀνταγωνισμόν πρὸς πάντας ἐκείνους οἵτινες βαδίζουσι τὴν ἀντίθετον διεύθυνσιν, καὶ οἵτινες ἔρχονται εἰς συνάφειαν πρὸς αὐτό. Ἡ συγκρουσίς δὲ αὕτη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀτοφευχθῇ. Τοῦτο δὲ δὲν σημαίνει ἐξωτερικὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἐξωτερικὴν σύρραξιν· ἐν τούτοις ἡ ἐξωτερικὴ αὕτη σύρραξις δυνατὸν νὰ σημαίνη ἐσωτερικὴν εἰρήνην καὶ χαράν, διότι ἀναγνωρίζεται ἡ Θεία ἐπιδοκιμασία.

Αἱ φιλοδοξίαι καὶ οἱ σκοποὶ καὶ αἱ μέθοδοι τοῦ κόσμου δὲν εἶναι πάντοτε χαμερπεῖς καὶ ἄδικοι· ἀλλ' οἱ εὐγενέστεροι ὅμως σκοποὶ καὶ φιλοδοξίαι αὐτοῦ γενικῶς εἶναι ἐναντίαι πρὸς τὰς τῆς νέας κτίσεως, διότι ὁ κόσμος ἐνεργεῖ ὑπὸ τὸν σφιγμόν καὶ τὰ ἐλατήρια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἐνῶ ἡ νέα κτίσις οἰστροηλατεῖται ὑπὸ τῆς ἀνωθεν σοφίας. Ἡ κοσμικὴ σοφία ἔχει τὰς ἰδίας ἐαυτῆς ιδέας περὶ θρησκείας ὡς μέσα διὰ τῶν ὁποίων κρατεῖ δεδουλευμένους τοὺς ἀσεβεῖς ἀνθρώπους. Ἐχει τὰς ἰδίας ἐαυτῆς ιδέας περὶ ἠθικῆς, φιλανθρωπίας, πίστεως, ἐλπίδος, ἀγάπης, — δὲν δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν διάφορον ἀντίληψιν τῆς νέας κτίσεως, καὶ ῥέπῃ εἰς τὸ νὰ ἐκλάβῃ τὰς θεωρίας αὐτῆς ὡς θεωρίας τῶν ἄκρων, ὡς ἀλόγους θεωρίας, κλπ., μὴ κατανοοῦσα τὸ Θεῖον σχέδιον, μὴ ἐκτιμῶσα ἐκ Θείας ἀπόψεως τὰς ὁδοὺς τῆς ζωῆς, συγκριτικῶς πρὸς τὴν μέλλουσαν. Ἀλλ' οὔτε καὶ ἐκτιμᾷ ἡ κοσμικὴ σοφία τὴν ἀνικανότητα πασῶν τῶν ἀνθρωπίνων προσπαθειῶν, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀνύψωσιν, ὅταν αὗται παραβάλλωνται πρὸς τὰς μεγίστας καὶ ὑψηλὰς διατάξεις, ἅστινας ἐπιφυλάσσει ὁ Θεός, καὶ αἵτινες θὰ ἀχθῶσιν εἰς φῶς τελείως, καὶ θὰ τεθῶσιν εἰς ἐπιτυχῇ ἐνέργειαν ἐν τῇ Βασιλείᾳ, εὐθὺς ὡς τὸ ἔργον τοῦ παρόντος αἰῶνος θὰ ἔχῃ συμπληρωθῇ — εὐθὺς ὡς ἡ ἐκλεκτὴ Ἐκκλησία θὰ ἔχῃ συλλεχθῇ, σπλιθῇ, ἐπιδοκιμασθῇ, ἐνδοξασθῇ.

Ἡ νέα κτίσις ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ ἐκπλήσσηται ἐὰν ὁ κόσμος τὴν μισεῖ, — ἀκόμη δὲ καὶ οἱ ἠθικώτερον καὶ θρησκευτικώτερον μεμορφωμένοι ἐκ τοῦ κόσμου. Τὸ μῖσος δὲ τοῦτο καὶ ἡ ἐναντίωσις ἐκ τοῦ κόσμου, ἅτινα εἰς τινὰς περιστάσεις ἀποβαίνουν τόσον πειρακτικὰ καὶ δοκιμαστικὰ πρὸς πιστότητα καὶ ὑπομονήν, δέον νὰ γίνωνται δεκτὰ μετὰ πραότητος· διότι πρέπει

νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ κόσμος εἶναι ἀκόμη τετυφλωμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ κόσμου τούτου» καὶ δὲν βλέπει τὰ μέγιστα καὶ πολύτιμα πράγματα» «τὰ βάθη τοῦ Πνεύματος, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ ὁποίου ἡμεῖς, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, γινώμεθα ἱκανοὶ νὰ θεωρήσωμεν τὰ πάντα, — ζημίας, δοκιμασίας, κλπ., — ὡς ζημίαν καὶ σκύβαλα», ἵνα δυνηθῶμεν καὶ κερδίσωμεν τὰ θαυμάσια ἐκεῖνα, ἅτινα ὑπεσχέθησαν ἡμῖν ἐν τῷ λόγῳ. Τὸ νὰ ὑποχωρήσωμεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου, τὸ νὰ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτοῦ νὰ μᾶς κατακυριεύσωσι χάριν τῆς εἰρήνης αὐτοῦ, τὸ τοιούτον θὰ ἦτο ἀπόδειξις ὅτι κατέχομεν ἐλαχίστην ἐκτίμησιν τοῦ Κυρίου, τῆς Ἀληθείας, καὶ τῶν προνομίων τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς. Τὸ δὲ ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ὅτι ἐὰν δὲν θὰ ἐχάνομεν τὸ πᾶν, γινόμενοι τελείως κοσμικοί, τοῦλάχιστον θὰ ἐχάνομεν τὸ μέγα βραβεῖον, καὶ θὰ ἐλαμβάνομεν μέρος μετὰ τῆς «μεγάλης ὁμάδος», καὶ θὰ κατελαμβάνομεν κατόπιν μεγάλης θλίψεως κατωτέραν τινα θέσιν, σχετικῶς πρὸς τὴν δόξαν τὴν ἐπακολουθοῦσαν.

Ἡ αὐστηρὰ ἐντολὴ τοῦ Ἀποστόλου εἶναι, «μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ.» «Ἐὰν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ Πατρὸς δὲν μένει ἐν αὐτῷ.» (Α΄ Ἰωάν. 6' 15). Πρέπει ἐπομένως νὰ εἴμεθα ἄγρυπνοι κατὰ πάσης ἐνδείξεως συμπαθείας, ἢ συσχετίσεως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι δὲν πρέπει νὰ συμπαθῶμεν πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν, τοὺς ὁποίους ἡμεῖς ὀνομάζομεν κοσμικοὺς, — καὶ νὰ εἴμεθα ἀδιάφοροι πρὸς τὰ συμφέροντα αὐτῶν, κλπ., ἀλλὰ σημαίνει, ὅτι ἐνῷ πρέπει νὰ εἴμεθα προσεκτικοὶ νὰ ἐκτελῶμεν τὰς ὑποχρεώσεις ἡμῶν πρὸς τοὺς κοσμικοὺς, καὶ νὰ ἀποδίδωμεν τὴν τιμὴν εἰς ὅντινα ὀφείλεται ἡ τιμή, τὸν φόρον εἰς ὅντινα ὀφείλεται ὁ φόρος, ὑποστήριξιν εἰς ὅντινα ὀφείλεται ἡ ὑποστήριξις, εὐγένειαν εἰς ὅντινα εἶναι κατάλληλος ἡ εὐγένεια, συμπάθειαν εἰς ὅντινα ἡ συμπάθεια εἶναι ἀρμόδιος, ἐν τούτοις πρέπει νὰ διακρίνωμεν μετὰ τῶν φίλων ἡμῶν καὶ τῶν πλησίων, οἵτινες ἀκόμη εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ Σατανᾶ, καὶ τοῦ πνεύματος ἢ διαθέσεως, ἣτις ἔθεσεν αὐτοὺς εἰς κίνησιν, καὶ ἣτις παρεπλάνησεν αὐτούς.

Δὲν πρέπει νὰ συμπαθῶμεν εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν παρόντων συστημάτων, ἅτινα ἔχουσι τὴν βάση αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ, καὶ ἅτινα κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Θεῖον νόμον, τὸν Χρυσοῦν κανόνα. Πιθανὸν νὰ παραστῇ ἀνάγκη εἰς ἡμᾶς νὰ διευθύνωμεν τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν ἐν μεγάλῳ βαθμῷ συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχάς τοῦ ἐγωϊσμοῦ, αἵτινες ἐπικρατοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ· ἀλλ' ἡμεῖς χωρὶς νὰ ἀποκάμωμεν διαφιλονεικοῦντες τὸ ζήτημα συνεχῶς, αἱ καρδίαι ἡμῶν πρέπει νὰ τηρῶνται εἰς τὴν στάσιν ἐκείνην, ἐν τῇ ὁποίᾳ θὰ εἴμεθα ἐκτὸς πάσης συμπαθείας πρὸς τὰς ἐγωϊστικὰς ἀρχάς, καὶ θὰ ἐπιπο-

θῶμεν διακαῶς, ὅπως κυριαρχήσῃ ἀπολύτως ὁ Χρυσοῦς κανὼν ἐν πάσαις ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ζωῆς, καὶ καθόσον θὰ εἶναι δυνατὸν, καὶ ἐν τῇ ἰδίᾳ ἡμῶν πρὸς τὸν κόσμον ἐπικοινωνία.

Δὲν ἐναπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ προσπαθῶμεν νὰ μεταμορφώσωμεν τὸν κόσμον, καὶ νὰ ἐπαναστατήσωμεν τὴν κοινωνίαν καὶ τὰς μεθόδους αὐτῆς. Τὸ ἡράκλειον τοῦτο ἔργον ἀφῆκε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ θὰ ἐκπληρωθῇ τελείως «ἐν τῇ μεγάλῃ ἡμέρᾳ», ἣτις ταχέως πλησιάζει. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ λαὸς τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Λόγου Αὐτοῦ — καίτοι εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ἀναγκαιῶς ἔχει νὰ κάμῃ μὲ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὰ ἔθιμα αὐτοῦ — δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ εὐρίσκηται εἰς συμπάθειαν πρὸς αὐτούς. Τοῦναντίον δέον νὰ ἀναγνωρίζωσιν, ὅτι τὸ νὰ εὐρίσκωνται εἰς στενὴν συνάφειαν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ἐν στενῇ συμπαθείᾳ πρὸς τὰς ἀρχάς τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ, ἀναγκαίως θὰ σημαίνει τὸ αὐτὸ εἶδος τῶν ἐναντιώσεων, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Θεὸς ἔχει κατὰ παντὸς τρόπου καὶ βαθμοῦ ἀδικίας, ἀνισότητος, ἀνομίας, — ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῇ πολιτείᾳ, τοῖς οἰκονομικοῖς, καὶ ἐν τοῖς κοινωνικοῖς ἥθους καὶ ἐθίμοις.

Κατανοοῦντες τὸ ζήτημα τοῦτο, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον σαφῶς, τινὲς πιστεύομεν ἔφθασαν εἰς τὸ ἕτερον ἄκρον, ἀπαρνηθέντες τὰ παρόντα συστήματα κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὁποῖον ὁ Κύριος καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οὔτε διέταξαν, οὔτε καθηγίασαν, ἀλλ' οὔτε καὶ ἐξεικόνισαν ἕν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσιν αὐτῶν. Δέον νὰ ἐνθυμώμεθα ὅτι ὁ κόσμος ὡς ἓν ὅλον, ζῇ συμφώνως πρὸς τὸν ὑψηλότερον κανόνα, τὸν ὁποῖον οὗτος ἐκτιμᾷ, τὸ νὰ εὐρίσκωμεν σφάλματα μόνον εἰς τινὰ ζητήματα, τὰ ὁποῖα τόσον οἱ ἄλλοι ὅσον καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ διορθώσωμεν, εἶναι χεῖριστον ὅσον καὶ ἀνωφελές, διότι τὸ τοιοῦτον παράγει μόνον ἀθυμίαν, ἐρεθισμούς, κλπ., χωρὶς νὰ ἐπέρχωνται ἢ νὰ ἐπιτυγχάνωνται τὰ ἐπιθυμητὰ ἀποτελέσματα. Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἔδωκε σοφωτάτην συμβουλήν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὅταν ἠρωτήθη ὑπὸ τινων ρωμαίων στρατιωτῶν ὅσον ἀφορᾷ περὶ τῆς καταλλήλου αὐτῶν πορείας, ἦν θὰ ἐλάμβανον, εἰπὼν· «μηδένα διάσητε, (μὴ παραβιάσητε τοὺς νόμους καὶ τὰς διατάξεις ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐτοποθετήθητε ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως σας) καὶ ἀρκείσθε τοῖς ὁμηωνίοις ὑμῶν.» Τὸ νὰ κάμνωμεν δὲ τὸν λαόν νὰ δυσανασχετῇ πρὸς τὰς παρούσας συνθήκας καὶ τὸ περιβάλλον, θὰ ἦτο ἄσπορον. Τοῦναντίον ἡ ἐπιρροή, τὸ πνεῦμα, ἡ διάθεσις, τῆς νέας κτίσεως πρέπει πάντοτε νὰ εἶναι πρὸς τὴν εἰρήνην· ἐὰν δὲ δὲν δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν τὰ παρόντα ἰδρύματα, καὶ συστήματα πρεπόντως, τότε δὲν εἶναι ἀνάγκη ὅπως εἰδικῶς καταδικάζωμεν ταῦτα.

Εἰς τὰ τοιαῦτα ζητήματα εὖ πράττομεν ἐὰν ἀκολουθῶμεν τὸ παράδειγμα τοῦ Μιχαήλ τοῦ Ἀρχαγγέλου, ὅστις δὲν ἐπέφερε

βλάσφημον κατηγορίαν κατὰ τοῦ Σατανᾶ, ἀλλ' εἶπεν· «Ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπιτιμήσῃ!» — ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ καιρῷ καὶ τρόπῳ. (Ἰούδας 9). Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ συμβαίνει καὶ μὲ ἡμᾶς. Ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐπιτιμήσῃ τὰ παρόντα συστήματα, ἐν τῷ ἰδίῳ ἑαυτοῦ καιρῷ καὶ τρόπῳ, δυνάμεθα νὰ λέγωμεν πρὸς ἑαυτούς, μετὰ τοῦ Ἀποστόλου· «Μακροθυμήσατε ἀδελφοί, ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἐγγίζει,» — ἡ ἐγκατάστασις τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ἣτις εἶναι ἐγγύς, θὰ ἐπιδιορθώσῃ πάσας ταύτας τὰς δυσκολίας. Ἡ ἐκ τῶν προτέρων ἀνακίνησις τῶν ζητημάτων τούτων, οὐχὶ μόνον ἄσκοπος θὰ ᾔτο, ἀλλὰ καὶ χειριστος, — ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβής, — εἰς τε τοὺς ἀνακινουμένους καὶ ἀνακινουμένους, περίθλαψις τῆς δυσφορίας. Μεταξὺ τῶν τέκνων τοῦ κόσμου τούτου θέλει ἀνευρεθῇ ἀπειρία τις ἐπαναστατῶν, ὅταν ὁ χρόνος τοῦ Κυρίου θὰ ἔλθῃ, ὅπως ἀνακινήθωσι τὰ ζητήματα ταῦτα. Ἐν τῷ μεταξὺ πάντα τὰ μέλη τῆς νέας κτίσεως δεόν νὰ ἐπιδεικνύωσι σοφίαν ἀποφεύγοντες τὴν συζήτησιν τοιούτων θεμάτων, ὡς ὑποθαλπόντων τὰς ἔριδας καὶ τὴν δυσφορίαν, καὶ ἅς ὁμιλῶσι κυρίως πρὸς τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς ἐκείνους οἵτινες «ἔχουσιν ὦτα ἀκούειν», σχετικῶς πρὸς τὰ βαθυτέρα πράγματα τοῦ Θείου σχεδίου, συμπεριλαμβανομένου ἐννοεῖται, εἰς τὰς καταλλήλους περιστάσεις, καὶ τοῦ καιροῦ τῆς θλίψεως, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ Βασιλεία θὰ ἐγκατασταθῇ.

Ἡ νέα κτίσις, τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα, ἔχει εἰδικόν τι ἔργον, ἐντελῶς κεχωρισμένον τοῦ κόσμου, καὶ πάσης ἀναταράξεως τῶν στοιχείων αὐτοῦ. Τὸ ἔργον αὐτῶν κατὰ τὸν παρόντα καιρὸν, καθὼς ἤδη ὑπεδείχθη, εἶναι ἡ διασάλπις τῶν ἀργυρῶν σαλπύγων — νὰ ἐξαγγείλῃ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θείου σχεδίου πρὸς τοὺς ἔχοντας ὦτα ἀκούειν, πρὸς τοὺς μὴ τετυφλωμένους, καὶ ἐκκωφθέντας ὑπὸ τῶν πλανῶν τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ἀποστολή αὐτῶν εἶναι κυρίως μεταξὺ τοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, ὅπως περάνωσι τὸ ἔργον τοῦ Εὐαγγελικοῦ αἰῶνος, καὶ συναγάγωσιν τὸν σίτον εἰς τὸν σιτοθιλῶνα. — Ματθ. ιγ' 37-43.

Κατ' ἄλλην τινὰ εἰκόνα, τὸ παρὸν ἔργον τῆς Ἐκκλησίας δεικνύεται ὅτι εἶναι ἔργον Νύμφης προετοιμαζούσης ἑαυτὴν πρὸς γάμον. (Β' Κορινθ. ια' 2. Ἀποκ. ιθ' 7). Μὲ τοιαύτας κατεπαιγούσας προσκλήσεις πρὸς αὐτούς διὰ πᾶσαν στιγμὴν τοῦ χρόνου αὐτῶν, διὰ πᾶν πολλαπλοῦς τῆς ἐπιρροῆς αὐτῶν, μέσων, κλπ., τὰ νέα κτίσματα οὔτε ἀγάπην αἰσθάνονται πρὸς τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζητῶσι νὰ διαιωνίσωσι τὰ συστήματα αὐτοῦ, καὶ διατάξεις, κλπ, οὔτε ἔχουσι τὴν διάθεσιν ὅπως προηγηθῶσιν αὐτοὶ τῶν σοφῶν καὶ εὐεργετικῶν διατάξεων τοῦ Κυρίου, διὰ τὸν μετασχηματισμὸν τοῦ παρόντος πονηροῦ τούτου αἰῶνος εἰς «τὸν μέλλοντα αἰῶνα», «ἐνθα δικαιοσύνη κατοικεῖ». — Ἐβρ. 6' 5. Β' Πέτρου γ' 13.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΝΤΙΔΙΚΟΣ, Ο ΣΑΤΑΝΑΣ.

‘Ο Ἀπόστολος γράφει· — «Ὁ Ἀντίδικος σας, ὁ διάβολος,» ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἔχομεν νὰ παλαίσωμεν πολὺ περισσότερον πρὸς τοῦτον, ἢ πρὸς τὴν ἀδυναμίαν τῆς ἰδίας ἡμῶν σαρκὸς καὶ τὰς ἀτελείας τῶν συναδέλφων ἡμῶν. Ἦθελε νὰ δώσῃ εἰς ἡμᾶς νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι ἔχομεν ἐπιτήδειον «πανοῦργον» ἐχθρὸν ἐν τῷ Σατανᾷ, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἰστάμεθα πλησίον τοῦ Ποιμένου ἡμῶν ἐὰν θὰ ἠθέλωμεν νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἐκ τοῦ πειρασμοῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ Πονηροῦ.

Ἄς σημειώσωμεν τινὰ ἐκ τῶν πολλῶν Γραφικῶν χωρίων, ἅτινα ἀναφέρονται εἰς τὸν Σατανᾶν τοῦτον, οὔτινος αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξιν, πολλοὶ ἀρνοῦνται σήμερον:

«Ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων περιπατεῖ ζητῶν τίνα νὰ καταπῇ». — Α΄ Πέτρ. ε΄ 8.

«Τότε ὁ Ἰησοῦς ἀνήχθη εἰς τὴν ἔρημον, πειρασθῆναι ὑπὸ τοῦ διαβόλου.» — Ματθ. δ΄ 1.

«Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων, Πορεύεσθε ἀπ’ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι, εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, [Γέενα, καταστροφή], τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ». — Ματθ. κε΄ 41.

«Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσιν οἱ ἀκούοντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν». — Λουκ η΄ 12.

«Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ διαβόλου ἐστέ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν. Ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ’ ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐχ ἔστηκεν. Ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ. Ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ, Ὅτι ψεύστης ἐστι, καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ». — Ἰωάν. η΄ 44.

«Καὶ δείπνου γενομένου, τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου, ἵνα αὐτὸν παραδῶ». — Ἰωάν. η΄ 44.

«Μήτε δίδετε τόπον τῷ διαβόλῳ». — Ἐφεσ. δ΄ 27.

«Ἐνδύσασθε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς στῆναι, πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου». — Ἐφεσ. στ΄ 11.

«Ἵνα μὴ ἐμπέσῃ εἰς κρεῖμα τοῦ διαβόλου». — Β΄ Τιμοθ. 6΄ 26.

«Ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτέστι τὸν διάβολον». — Ἐβρ. 6΄ 14.

«Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος». — Β΄ Τιμοθ. 6΄ 26.

«Ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ καὶ φεύξεται ἀφ’ ὑμῶν». — Ἰακωβος δ΄ 7.

«Ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν ἐκ τοῦ διαβόλου ἐστίν, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ὁ διάβολος ἁμαρτάνει. Εἰς τοῦτο ἐφανερώθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου. . . . Ἐν τούτῳ φανερὰ ἐστὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ τέκνα τοῦ διαβόλου. Πᾶς ὁ μὴ ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἐστίν ἐκ τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ». — Α' Ἰωάν. γ' 8,10.

«Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο, περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν, Ἐπιτιμῆσαί σε Κύριος». Ἰούδας 9.

«Ἰδοὺ ὁ διάβολος μέλει βαλλεῖν ἐξ ὑμῶν εἰς φυλακὴν, ἵνα πειρασθῆτε». — Ἀποκ. 6' 10.

«Καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος καὶ Σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκομένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν». — Ἀποκάλ. ιβ' 9, 12.

«Καὶ ἐκράτησε τὸν Δράκοντα τὸν Ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὃς ἐστὶ διάβολος καὶ Σατανᾶς, καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη. . . . ἵνα μὴ πλανήσῃ ἔτι τὰ ἔθνη, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη.» — Ἀπ. κ' 2,3.

«Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτούς, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός καὶ θείου, . . . Οὗτος εἶναι ὁ δεύτερος Θάνατος». — Ἀποκ. κ' 10,14.

«Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω». — Ἰωάν. ιβ' 31.

«Οὐκέτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν». — Ἰωάν. ιδ' 30.

«Καὶ ἐλθὼν ἐκεῖνος ἐλέγξῃ τὸν κόσμον περὶ . . . κρίσεως ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κέκριται.» — Ἰωάν. ιστ' 11.

«Ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ αἔρος, τοῦ πνεύματος τοῦ ἐνεργοῦντος νῦν ἐν τοῖς υἱοῖς τοῖς ἀπειθείας». — Ἐφεσ. β' 2.

«Εἰ δὲ καὶ ἐστὶ κεκαλυμμένον τὸ εὐαγγέλιον ὑμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κεκαλυμμένον, ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου, ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὃς ἐστὶν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.» — Β' Κορινθ. δ' 4.

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες εἶπον· Οὗτος οὐκ ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια, εἰμὴ ἐν τῷ Βεελζεβούλ, ἄρχοντι τῶν δαιμονίων. . . . Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Εἰ ὁ Σατανᾶς τὸν Σατανᾶν ἐκβάλλει, ἐφ' ἑαυτὸν ἐμερίσθη· Πῶς οὖν σταθήσεται ἡ Βασιλεία αὐτοῦ». — Ματθ. ιβ' 24-26.

«Πῶς ἔπεσες ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, Ἐωσφόρε, υἱέ τῆς ἀγῆς». — Ἥσα. ιδ' 12-14.

«Αὐτὸς ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἄγγελον φωτός».

— Β' Κορινθ. ια' 14.

«Οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, ἐν πάσῃ δυνάμει καὶ σημείοις καὶ τέρασιν ψεύδους, καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις» — Β' Θεσ. β' 9,10.

«Ἵνα μὴ πλεονεκτηθῶμεν ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ, οὐ γάρ αὐτοῦ τὰ νοήματα ἀγνοοῦμεν». — Β' Κορινθ. β' 11.

«Οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλῃ πρὸς σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκούτου τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας, ἐν τοῖς ἐπουρανίοις». — Ἐφεσ. στ' 12.

«Ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτόν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἄπτεται αὐτοῦ. Οἶδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται». — Α' Ἰωάν. ε' 18,19.

«Ἡμέραν δέ τινα ἦλθον οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ παρασταθῶσιν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ μεταξὺ αὐτῶν ἦλθε καὶ ὁ Σατανᾶς». — Ἰώβ α' 6-12. β' 1-7.

«Καὶ μοὶ ἔδειξε τὸν Ἰησοῦν τὸν Ἱερέα τὸν μέγαν, ἱστάμενον ἔμπροσθεν τοῦ ἀγγέλου τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ διάβολος ἵστατο ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, διὰ νὰ ἀντισταθῇ εἰς αὐτόν. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς τὸν διάβολον, Θέλει σὲ ἐπιτιμήσῃ ὁ Κύριος διάβολε. Ναὶ ὁ Κύριος ὅστις ἔκλεξε τὴν Ἱερουσαλήμ, θέλει σὲ ἐπιτιμήσῃ». — Ζαχαρίας γ' 1,2.

«Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα». — Λουκ. ι' 18.

«Εἰς τοῦτο γάρ ὥφθην σοι.....Ἐγὼ σὲ ἀποστέλλω ἀνοίξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκούτους εἰς φῶς, καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν». — Πράξ. κστ' 16-18.

«Ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει». — Ρωμ. ιστ' 20.

«Παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾶ, εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός». — Α' Κορινθ. ε' 5. Α' Τιμοθ. α' 20.

«Μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ, λοιδορίας χάριν. Ἦδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ». — Α' Τιμοθέου ε' 14,15.

«Ὅταν ὁ Κύριος ἡμῶν ἔλεγεν· «Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, (Διάβολε, ἐναντίον πνεῦμα— Τζόνγκ,) καὶ ὅταν πάλιν ἔλεγεν εἰς τὸν Πέτρον· «Ὑπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, [διάβολε, κλπ.] ὅτι σκάνδαλόν μου εἶ, διότι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ», (Ματθ. δ' 10. ιστ' 23), τοῦτο ἐσήμαινε τῷ ὄντι, ὅτι οὗτος εὗρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ὅτι αὕτη εἶναι ἡ στάσις αὐτοῦ πρὸς πάντα τοὺς εἰς ἀρμονίαν πρὸς τὸν Θεόν εὗρισκομένους. Ἡ δὲ διακήρυξις τοῦ Πέτρου ὅτι οὗτος «περιέρχεται ὡς λέων ὠρυόμενος ζητῶν τίνα νὰ καταπῇ» φαίνεται νὰ διδάσκη, ὅτι οὗτος δὲν εἶναι μόνον «ἀντίδικός σας» (τῆς Ἐκκλησίας) ἀλλὰ καὶ ἀν-

τίδικος ἐπίσης ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου τῆς ἀνθρωπότητος. — Ὁ δὲ Κύριος ἡμῶν διαβεβαίωι ἀμέσως τὸ πρᾶγμα τοῦτο. — Ἰωάν. ιβ' 31. ιδ' 30. ιστ' 11.

Ἡ διακήρυξις τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅτι ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ μέγας Ἀντίδικος, οὐχὶ μόνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, κατ' οὐδένα τρόπον εἶναι φαντασιῶδες σχεδιαγράφημα, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἀλήθεια. Οὗτος εἶναι ὁ Ἀντίδικος ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι ὁ κόσμος καὶ ἡ σὰρξ ἡμῶν δέν εἶναι οἱ ἡμέτεροι ἀντίδικοι. Ἡ ἰδία ἡμῶν σὰρξ ἐναντιοῦται πρὸς τὸ νέον κτίσμα, οὐχὶ ἔνεκεν πικρίας τινός, ἢ μίσους, οὐχὶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ παραβλάψῃ τὰ πρόσκαιρα ἢ αἰώνια αὐτοῦ συμφέροντα, ἀλλ' ἀπλῶς ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, ὅτι αἱ μονομανίαι τῆς πεπτωκυίας σαρκὸς εὐρίσκονται πρὸς ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν, ἣτις εἶναι εἰς διάστασιν πρὸς τὰ κάλλιστα τῶν συμφερόντων τοῦ νέου κτίσματος, καὶ πρὸς τὰς ἐλπίδας μετὰ τῶν ὁποίων τοῦτο ἀπεκυήθη. Ἡ ἐναντίωσις τοῦ κόσμου ἐπίσης δέν εἶναι κακόβουλός τις τοιαύτη, ἀλλ' ἀπλῶς ἐγωϊστικὴ, διότι οὗτοι βλέπουν τὰ πρᾶγματα ὑπὸ διάφορον φῶς καὶ διότι οὗτοι ἔχουσι διάφορα ἐγωϊστικὰ συμφέροντα. Μόνον ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἐκούσιος καὶ νοήμων σκευωρὸς καὶ πολυμήχανος δολοπλόκος, ὅστις μεταχειρίζεται ὑπεράνθρωπον νοημοσύνην, καὶ καθόσον ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν, καὶ ὑπερανθρωπίνους δυνάμεις, ὥπως δελεάσῃ τὴν πεπτωκυίαν ἡμῶν σάρκα, διὰ μέσου τῶν ἐξηχρειωμένων ὀρέξεων, κλπ., καὶ ὅστις μεταχειρίζεται συνήθως τοὺς κοσμικοὺς ὡς ὄργανά του, καὶ ὡς ἀσυνείδητα μέσα διὰ νὰ ἀντισταθῇ κατὰ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ κατ' ἐκείνων οἵτινες εἶναι ἐκ τῆς Ἀληθείας.

«ΕΚΕΙΝΟΣ ΨΕΥΣΤΗΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΚΤΟΝΟΣ ΗΝ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ.» — Ἰωάν. η' 44.

Ἡ Θεόπνευστος ἀφήγησις ἰσχυρίζεται ἐπιμόνως καὶ μετ' ἀλληλουχίας, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἤρξατο τὴν ἀνταρσίαν αὐτοῦ κατὰ τοῦ Θεοῦ νόμου καὶ ἐξηπάτησε τοὺς προπάτορα ἡμῶν πρὸς παρακοήν, ἔνεκεν τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ φιλοδοξίας πρὸς δύναμιν, καὶ ἐξουσίαν· καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς πτώσεως τοῦ ἀνθρώπου κα. ἐντεῦθεν, ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς εἶναι ὁ ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας· οὐχὶ δὲ μόνον εἶναι ὁ παγιδευτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐχθρὸς τοῦ μεγάλου σχεδίου τῆς Καταλλαγῆς, ὅπερ ὁ Θεὸς κατέστρωσεν, καὶ τὸ ὅποιον ἐκτελεῖ διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ. Ἐν τῇ Γραφικῇ ἀφηγήσει, δέν φαίνεται, ὅτι ὁ Σατανᾶς εἶχε τινὰ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων συμπαθοῦντα ἢ ὡς συμπράττοντα συνένοχον κατὰ τὸν χρόνον τοῦ ἀποχωρισμοῦ αὐτοῦ, καὶ καθ' ὃν χρόνον κατέβαλλε προσπαθείας ὅπως ἐγκαταστήσῃ ἰδίαν ἑαυτοῦ κυριαρχίαν ἢ ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς γῆς, καθιστῶν

ὑπηκόους του τὴν τελευταίαν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀνθρώπινον γένος. Ὅσῳ δὲ βέβαιον εἴμεθα ὅτι ὁ Σατανᾶς ἀπετέλει μέρος τῆς γενικῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ, ἐπὶ τοσοῦτον ἀσφαλῶς δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι ἐδημιουργήθη τέλειος καὶ εὖθυσ κατ' εἰκόνα Θεοῦ. Διότι πάντα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἶναι τέλεια. (Ἐφ. γ' 9. Δευτερ. λβ' 4.) Οὗτος μόνον ἓνα κανόνα δικαιοσύνης δικαίου, καὶ τελειότητος ἔχει, Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος εἶναι ὁ κανὼν οὗτος.

Ἀλλὰ τὸ νὰ δημιουργηθῇ τις τέλειος, καὶ νὰ παραμείνῃ τέλειος, εἶναι δύο ἐντελῶς διάφορα ζητήματα. Ὁ Θεὸς δὲν εὐηρεστήθη νὰ δημιουργήσῃ οἶκον οἰκιστῶν ἐκ τῶν νοητικῶν αὐτοῦ πλασμάτων, ἀπλᾶς μηχανάς, καὶ ὅπως ὧσιν ἀνίκανα νὰ μεταλλάξωσιν ἐλατήρια καὶ διαγωγὴν. Τοῦναντίον, εὐηρεστήθη νὰ δημιουργήσῃ πάντα τὰ ἠθικῶς νοητικὰ κτίσματα τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ὁμοίωσιν ἢ εἰκόνα μετὰ τελείας ἐλευθερίας ὅπως ἀκολουθήσωσι τὸ δίκαιον, τὸ ἀληθές, τὸ ἀγνόν, τὸ καλόν, συμφώνως πρὸς τὸ ὑπ' Αὐτοῦ προβαλλόμενον παράδειγμα καὶ ἐντολήν· ἀλλὰ καὶ μετὰ δυνάμεως ἐπίσης ὅπως μεταβάλλωσιν ἢ ἀντιστρέψωσι τὴν πορείαν αὐτῶν ὡς πρὸς τὰ ζητήματα ταῦτα, καὶ ἀποβαίνωσιν ἐπαναστατικά κατὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ τῆς δικαιοσύνης. Ἐν τούτοις ὁ Θεὸς ἐπεφύλαξε τὸ ζήτημα τοῦτο, κατέχων ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τὴν δύναμιν τῆς αἰωνίου ζωῆς οὕτως ὥστε νὰ εἶναι τέλειος κύριος τῆς καταστάσεως, καὶ νὰ δύναται νὰ καταστρέφῃ οἶκον οἰκιστῶν ἐκ τῶν κτισμάτων αὐτοῦ, ἐὰν τοῦτο θὰ ἤρνεϊτο νὰ ἀναγνωρίσῃ, καὶ ὑπακούσῃ εἰς τὰς δικαίας αὐτοῦ διατάξεις. Προτίθεται δὲ νὰ ἐξαλείψῃ ταῦτα ἐκ τῆς ὑπάρξεως, ὡς ἐὰν νὰ μὴ ὑπῆρχον ποτέ, καὶ νὰ ἐπιτρέψῃ μόνον εἰς ἐκείνους οἵτινες εὐρίσκονται ἐν ἐγκαρδίᾳ ἁρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις αὐτοῦ, ὅπως ἐξακολουθῶσι καὶ ζῶσιν αἰωνίως.

Μεταξὺ τῶν ἀγγέλων τῆς ὑψηλοτέρας τάξεως, (εἰς ἐκ τῶν ὁποίων ἀρχικῶς ἦτο καὶ ὁ Σατανᾶς) ὑπῆρχον προφανῶς ἕξ ἀρχῆς, καὶ ὑπάρχουσιν ἀκόμη, διάφοροι τάξεις ἢ βαθμοί, οἵτινες πάντες εὐρίσκονται ὑπὸ τὸν νόμον τῆς ἀγάπης, καὶ οἵτινες ἐν ὑπακοῇ πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Δημιουργοῦ συνειργάζοντο ἐν ἁρμονίᾳ καὶ ὁμονοίᾳ, πιθανὸν ἐπὶ αἰῶνας ὁλοκλήρους. Ἀγαθότης, ἀγάπη, χρηστότης, ὑπακοὴ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς καὶ εὐτυχία ἀπορρέουσα ἐκ τούτων, ἦσαν ἐπὶ μακρὸν αἰὼν αὐτῶν πεῖραι. Ἐν τῷ ὀρισμένῳ ὅρῳ καιρῷ, ἕτερος χαράκτηρ τοῦ Θεοῦ σχεδίου ἀνεπτύχθη. Ἄνθρωπος ἐδημιουργήθη, διαφόρου φύσεως τῆς τῶν ἀγγέλων, κατωτέρας τινὸς φύσεως, — ἀνθρωπίνης, οὐχὶ ἀγγελικῆς, — γῆϊνης οὐχὶ οὐρανίου, — σαρκικῆς, οὐχὶ πνευματικῆς. Ἐπιπροσθέτως δὲ τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶχεν ἰδιαιτέραν κατοικίαν — τὴν γῆν — μετ' οἰκογενειακῆς ὁργανώσεως, καὶ ἦσαν ζεῦγος, ἄρρεν καὶ θῆλυ, καὶ κατεῖχον δυνάμεις παραγωγικάς, — ἰκανότητα εἰς τὸ παράγειν τὰ ἴδια

ἐαυτῶν εἶδη. Ἐν πᾶσι τοῖς χαρακτηριστικοῖς τούτοις, οὗτοι διέφερον τῶν ἀγγελικῶν, οἵτινες δὲν εἶναι διάφοροι ὡς πρὸς τὸ φύλλον, οἵτινες δὲν ἔχουσιν οἰκογενειακὴν διοργάνωσιν, καὶ οἵτινες δὲν παράγουσι τὸ ἴδιον ἐαυτῶν εἶδος. Ἀναμφιβόλως, ἡ ἐσχάτη αὕτη δημιουργία τοῦ Θεοῦ, ἦτο θαυμαστή ἐν ὀφθαλμοῖς πάντων τῶν ἀγγελικῶν ἐκείνων ταγμάτων, — σχετικῶς πρὸς τὴν ὁποίαν, αἱ λογικαὶ αὐτῶν δυνάμεις εὖρον ἄφθονον εὐκαιρίαν πρὸς ἐξάσκησιν.

Τότε εἰς ἕξ αὐτῶν, ἐκ τῆς ἀνωτέρας τάξεως, ἐξετάζων τὰς πιθανότητας τοῦ ζητήματος, καὶ ὑποθάλλων ἐγωϊστικὰς καὶ φιλοδόξους σκέψεις, συνεπέρανεν, ὅτι ἐάν θὰ ἡδύνατο κατὰ τινα τρόπον νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ νεωστὶ δημιουργηθὲν ἀνθρώπινον ζεῦγος, καὶ ἀποξενώσει αὐτοὺς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τότε θὰ ἡδύνατο διὰ μέσου αὐτῶν νὰ ἰδρύσῃ εἰδικὴν βασιλείαν ἢ ἐξουσίαν ἐαυτοῦ, ἐπὶ τῆς ὁποίας αὐτὸς θὰ ἦτο βασιλεύς ἢ κύριος, σφετεριζόμενος τὴν θέσιν καὶ τὴν τιμὴν τοῦ Ἰεχωβά, σχετικῶς πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ τὴν γῆν. Ἡ ἐκ μέρους δὲ αὐτοῦ ἐπιδιώξις τῆς ἐγκληματικῆς ταύτης φιλοδοξίας, ἦτο ἐκείνη ἣτις ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸ παρὸν αὐτοῦ ὄνομα, — Σατανᾶς, — ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ. Δὲν ἐσκέφθη οὔτε ἐπεχείρησε νὰ σφετερισθῇ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν ἀγγέλων. Τοιαύτη τις προσπάθεια θὰ ἦτο παράλογος, ἀφ' οὗ πάντες οἱ ἄγγελοι ἦσαν στενῶς συσχετισμένοι πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐγνώριζον ὅτι καὶ ὁ Σατανᾶς ἦτο εἰς ἕξ αὐτῶν. Ἐπομένως οὗτοι δὲν θὰ συνήνουν ὅπως γίνωσιν ὑπηρεταὶ αὐτοῦ καὶ ἀκόλουθοι, πολὺ περισσότερον προτιμῶντες, καὶ ὄντες τελείως εὐχαριστημένοι, καὶ οὐδεμίαν ἀνταρσίαν ἐπιδεικνύοντες, πρὸς τὴν δικαίαν, ἀγαπητὴν, καὶ συνετὴν διεύθυνσιν τοῦ Παντοκράτορος Ἰεχωβά.

Εὐθύς ὡς τοιαῦτα ἐγωϊστικὰ καὶ φιλόδοξα σχέδια ὑπεισηλθόν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σατανᾶ, ἀμέσως ἤρξατο νὰ καταμετρᾷ τὸν Κύριον διὰ τοῦ ἰδίου ἐαυτοῦ ψευδοῦς κανόνος, καὶ νὰ ὑποθέτῃ ὅτι ὁ Κύριος Ἰεχωβά, ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ οὐδὲν ἄλλο ἔπραττεν εἰμὴ νὰ προάγῃ τὰ φιλόδοξα καὶ ἐγωϊστικὰ αὐτοῦ σχέδια. Τοιοῦτοτρόπως συμβαίνει, ὥστε ἡ ἀσεβὴς καρδία νὰ εἶναι πάντοτε ἐτοιμὴ νὰ ἀποδίδῃ κακὸν εἰς τοὺς ἄλλους, καίτοι οὗτοι οὐδέποτε ὑπῆρξαν τόσον ἀγνοῖ τόσον ἔντιμοι καὶ φιλάγαθοι. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι ὁ Σατανᾶς ἐδικαιολόγησε τὴν ἰδίαν ἐαυτοῦ διαγωγὴν εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦλάχιστον διὰ τοῦ ψευδοῦς συλλογισμοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς, δημιουργῶν τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐπὶ κατωτέρου ἐπιπέδου, τοῦ τῶν πνευματικῶν ὑπάρξεων, τῶν ἀγγέλων, κατείχετο ὑπὸ φάυλων καὶ ἐγωϊστικῶν ἐπιρροῶν, καὶ ἐλατηρίων. Καὶ ὅτι ὁ περιορισμὸς αὐτῶν εἰς τὴν γῆν, ὡς τὸ κατοικητήριον αὐτῶν, σκοπὸν εἶχεν, ὅπως οὗτοι ᾧσι τελειότερον ὑποδεδουλωμένοι εἰς Αὐτόν. Ἀπαξ λοιπὸν ἐπιτρέψας ὅπως τοι-

αὐται φθονεραί, ἐπαναστατικαί, καὶ ἀνόσοι σκέψεις εἰσέλθωσιν εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, ἦτο μόνον ζήτημα χρόνου, ὅποτε τὸ κακὸν θὰ ἀνεπτύσσετο ἔτι περισσότερον, διὰ τῆς υποβολῆς καὶ τῆς ἐκδηλώσεως φανεραῖς πλέον ἁμαρτίας καὶ ἐχθρότητος πρὸς τὰς Θείας διατάξεις.

Ὑπὸ τῆς ψευδοῦς λοιπὸν ταύτης ιδέας ἴσως κατεχόμενος, ὅτι δηλαδή ἀπέδιδε δικαιοσύνην εἰς τοὺς καταθλιβομένους, ὁ Σατανᾶς ἐπλησίασε τὴν μητέρα Εὐαν ἐν Ἑδέμ, καὶ ὑπηνίχθη εἰς αὐτήν, ὅτι αἱ αὖστηραι διατάξεις ὑπὸ τῶν ὁποίων ὁ Ἀδάμ καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, εἶχον περιορισθῇ διὰ τοῦ Θεοῦ διατάγματος, σχετικῶς πρὸς ἓν ἐκ τῶν δένδρων τοῦ κήπου, ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξασκήσεως ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀδικαιολογήτου τινός καὶ δεσποτικῆς δυνάμεως, — ὅπως ἀποστερήσῃ τοὺτους ἀπὸ τὰς ἐλευθερίας, αἵτινες καταλλήλως θὰ ἦσαν ἰδικαί των, καὶ ὑπὸ τὴν ἐξάσκησιν τῶν ὁποίων θὰ προσεπορίζοντο μεγάλα ὠφέλη. Προσέτι δὲ ὑπέβαλλεν εἰς τὴν μητέρα Εὐαν τὴν εἰσήγησιν, καὶ πιθανὸν νὰ ἐξέφρασεν ἀσφαλῶς τὴν γνώμην της κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διεστραμμένης πλέον κρίσεώς του, ὅτι ὁ Θεὸς ἐψεύσθη πρὸς αὐτούς, ὅποτε ἔλεγεν αὐτοῖς, ὅτι ἡ βρωσις τοῦ καρποῦ τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου, θὰ ἀπέληγεν εἰς τὴν καταστροφὴν αὐτῶν, — τὸν θάνατόν των. Ὁ Σατανᾶς οὐδέποτε εἶδε θάνατον μεταξὺ οἰωνδήποτε τῶν κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, τῶν κατὰ τὴν ἰδίαν ἑαυτοῦ ὁμοιότητα πλασθέντων, καὶ πεπρωτισμένων διὰ λογικοῦ· καὶ ἐπομένως ἐν τῇ διεστραμμένῃ καταστάσει τῆς διανοίας αὐτοῦ, οὐχὶ μόνον ἀπέδωκε τῷ Θεῷ πονηρὰ ἐλατήρια σχετικῶς πρὸς τὴν δημιουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἠξίωσεν ἡδὴ, ὅτι ὁ Θεὸς ἐλευθέρως ἐψεύσθη πρὸς τὰ κτίσματα αὐτοῦ, ἵνα προαγάγῃ τὰ ἴδια ἑαυτοῦ σχέδια, κατακρατήσῃ αὐτοὺς ἐν τινι μέτρῳ ἀγνοίας καὶ ὑπὸ δεσποτικὴν τινα κυριαρχίαν, καθὼς κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς ἀναμφιβόλως ἐνόμιζεν.

Ἡ πονηρὰ ὑποβολὴ ἔσχε τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς. Ἡ διάνοια τῆς μητρὸς Εὐας — ἥτις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὑπῆρξεν εὐγνώμων πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἐξετίμα πάντα τὰ ἐλέη καὶ τὰς εὐλογίας αὐτοῦ, καὶ ἥτις ἀνεγνώριζεν αὐτὸν ὡς τὴν πηγὴν τῆς χάριτος καὶ τῆς ἀληθείας, εὐεργεσίας καὶ ἀγάπης, — ἐδηλητηριάζθη ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἐγένετο θύμα ἀπάτης, ὅτι ἀπεστερήθη τῆς καταλλήλου ἐλευθερίας, ἵνα μόνον καὶ μόνον παρακωλυθῇ ἀπὸ τοῦ νὰ ἀποκτήσῃ μεγαλήτερον βάθος γνώσεως, ἥτις καταλλήλως ἀνῆκεν εἰς αὐτήν, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ Θεός, ἐν τῇ ἑαυτοῦ ἀποφάσει ὅπως διακρατήσῃ αὐτούς ἐν τῇ δουλείᾳ τῆς ἀγνοίας, κακῶς παρέστησεν εἰς αὐτούς, — ἀπειλῶν αὐτούς, ὅτι τοῦτο θὰ ἀπέληγεν εἰς τὸν θάνατόν των, — ἐνῶ ὁ νέος οὗτος φίλος, ὁ Σατανᾶς, ὅστις ἡγάπα αὐτοὺς καλλίτερον καὶ ὅστις ἦτο ζηλωτῆς καὶ ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς τῆς ἰδίας ἑαυτῶν εὐτυχίας καὶ

ἐλευθερίας, διεβεβαίουν αὐτούς, ὅτι ἡ βρῶσις τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, οὐχὶ μόνον δὲν θὰ ἐπέφερεν αὐτοῖς καταστροφὴν καὶ θάνατον, ἀλλὰ θὰ ἠϋξανε τὰς γνώσεις αὐτῶν, τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐξάσκησιν πασῶν τῶν δυνάμεων αὐτῶν. Τὸ δηλητήριο ἐνήργησε ταχέως. Ἐγωῖσμός καὶ πλεονεξία ἠγέσθησαν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μητρὸς Εὐας, ἣτις οὐδέποτε ἔσχεν τοιαῦτα αἰσθήματα, διότι οὐδὲν ἐν τῇ προυηγούμενῃ αὐτῆς πείρᾳ ὑπέβαλεν αὐτῇ ποτε τοιαύτας σκέψεις ἢ αἰσθήματα.

Ἡ στάσις τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ἐννοεῖται, ἀπεχώρησεν αὐτὸν ἀπὸ τὸν Ἰεχωβά. Ἐρριποκινδύνευσε τὰ πάντα ἐπὶ τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἱκανότητος στηριχθεὶς, ὅπως αἰχμαλωτίσῃ τὸ νέον ἀνθρώπινον γένος, καὶ καταστήσῃ αὐτὸ δούλους του, βασιλείαν του· ἢ καθὼς αὐτὸς ὁ ἴδιος θὰ ἐξεφράζετο, ἐρριποκινδύνευσε τὰ πάντα ἐν ταῖς προσπαθείαις αὐτοῦ ὅπως ἀπελευθερώσῃ τὴν νέαν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν ἐκ τοῦ Θεοῦ δεσποτισμοῦ. Ὅπότεν δὲ εἶδε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παραβάσεως — ὅτι τὸ ἀνθρώπινον ζεῦγος ἐξεβλήθη τῆς Ἑδέμ, καὶ ἀπεκλείσθη ἐκ τῶν τὴν ζωὴν ὑποστηρίζοντων δένδρων, ὅτι οὗτοι ἤρξαντο βαθμιαίως νὰ μαραίνωνται, νὰ φθίνωσι καὶ νὰ καταστρέφωνται, οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ἀπεγοητεύθη, τόσον, ὅσον καὶ ἡ μήτηρ Εὐα. Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ Ἀδάμ δὲν ἠπατήθη· ἐγνώριζε τὶ ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ὡς ἀποτέλεσμα τῆς παραβάσεως, καὶ παρακοῆς. Ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην ἦτο ἐκουσία, καθὼς δὲ θὰ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἦτο αὐτοκτονία. Ἐμπνεόμενος ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ θὰ ἀπέθνησκεν διότι ἐκοινώνησε τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ, καὶ αἰσθανόμενος ὅτι πᾶσα αὐτοῦ ἡ χαρὰ θὰ διεσκεδάζετο τοιουτοτρόπως, ἀπεφάσισε νὰ ἀποθάνῃ μετ' αὐτῆς. Ἐὰν κατενόει καλλίτερον τὸν Θεὸν χαρακτῆρα, ὡς οὗτος ἐξεδηλώθη ἔκτοτε, διὰ τῆς πολιτείας τοῦ Θεοῦ, σχετικῶς πρὸς τὴν Καταλλαγὴν, ἀναμφιβόλως θὰ ἐνεπιστεύετο εἰς τὸν Θεὸν διὰ βοήθειαν, ὅπως ἐξαχθῇ ἐκ τῆς δυσχερείας αὐτοῦ, καὶ θὰ ἦτο ὑπήκοος εἰς τὸ Θεῖον διάταγμα ἀντὶ πάσης θυσίας.

Ἄλλ' ἄς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸν Σατανᾶν. Ἐκλέξας πονηρὰν πορείαν, ἕκαστον βῆμα τῆς ἑαυτοῦ πορείας, ἔκτοτε φαίνεται ὅτι ἀπεμάκρυνεν αὐτὸν ἔτι μᾶλλον ἀπὸ πᾶσαν ἀρχὴν δικαιοσύνης, οὕτως ὥστε ἐνῶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ ψεῦδος, «Βεβαίως δὲν θέλετε ἀποθάνῃ», δυνατόν νὰ ἐξεφέρθῃ μετὰ περισσῆς εἰλικρινείας, ἐν τούτοις ἔκτοτε, καὶ σήμερον, προσπαθεῖ διὰ παντὸς δυνατοῦ μέσου νὰ διαιωνίσῃ τὴν ψευδῇ αὐτοῦ διακήρυξιν, καὶ νὰ ἀπατήσῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὥστε νὰ πιστεύσῃ, ὅτι δὲν ὑπάρχει τοιοῦτόν τι ὡς ἐκεῖνο ὅπερ καλεῖται θάνατος, — ὅτι ὅταν οὗτοι ἀποθνήσκωσιν, εἶναι περισσότερον ζῶντες ἢ ὑπὲρ ποτε. Τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ψεῦδος, «Βεβαίως δὲν θέλετε ἀποθάνῃ» εἶναι ἐκεῖ-

νο ὅπερ καὶ πάλιν ἐφαρμόζεται εἰς τὰς παρούσας συνθήκας. Οὐδείς ἤδη γνωρίζει καλλίτερον τοῦ Σατανᾶ, τὴν πραγματικότητα τοῦ θανάτου, ὡς οὗτος ἐπῆλθεν ἐφ' ὁλοκλήρου τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας· καὶ οὐδείς ἕτερος γνωρίζει κάλλιον αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν ἡ ἀνθρωπίνη οἰκογένεια σαφῶς καὶ διακεκριμένως κατενόει τὸ ζήτημα τῆς ἁμαρτίας, τὴν ποινὴν αὐτῆς, τὸ ἀντίλυτρον, καὶ τὴν ἐπακολουθοῦσαν τοῦτο ἀποκατάστασιν, ἡ ἐπιρροὴ τῆς Ἀληθείας θὰ προσεέλκυε τὸ ἀνθρώπινον γένος πρὸς τὸν δίκαιον ἀλλὰ καὶ ἐλεήμονα Δημιουργόν.

Ἄλλ' αὐτὸ εἶναι ἀκριβῶς ἐκείνο ὅπερ ὁ Σατανᾶς ἐπιθυμεῖ νὰ παρεμποδίσῃ. Καὶ ἔνεκεν τούτου προσπαθεῖ νὰ τυφλώσῃ τὰς διανοίας τοῦ γένους ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα καὶ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ πληρώσῃ αὐτούς, ἀπεναντίας, διὰ ψευδῶν καὶ βλασφημῶν ἰδεῶν περὶ τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρος καὶ σχεδίου. Ἀντὶ νὰ κάμνῃ ὥστε οἱ ἄνθρωποι νὰ βλέπωσιν ὅτι ὁ θάνατος, καὶ πάντα τὰ παθήματα τὰ συμπαρομαρτοῦντα πρὸς τὸν θάνατον, δηλαδὴ αἱ διανοητικαί, ἠθικαὶ καὶ φυσικαὶ καταπτώσεις καὶ ἀσθένειαι, εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς τὸν Θεόν παρακοῆς, τὰ ἀποτελέσματα τῆς πρὸς τὸ ψεῦδος συμμορφώσεως αὐτῶν, οὗτος, τοῦναντίον, θὰ ἐπεθύμει νὰ πιστεύωσιν, καὶ ἐπέτυχεν εἰς τὸ νὰ πείσῃ πολλούς, ὅτι ὁ μέγας Ἰεχωβά, ὅστις διακηρύττει περὶ ἑαυτοῦ ὅτι εἶναι ἡ ἐνσωμάτωσις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης, δημιουργῶν τὴν ἀνθρωπίνην οἰκογένειαν λίαν ἀδίκως καὶ λίαν ἀφιλαγάθως, ἔπραξε τοῦτο ὑπὸ κακεντρεχῶν ἐλατηρίων ἐλαυνόμενος πρὸς τὴν μεγάλην πλειονότητα ἐξ αὐτῶν, — ὅτι δηλαδὴ προέθετο καὶ προώρισεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, πρὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου, ὅτι χιλιάδες ἑκατομμυρίων ἐξ αὐτῶν, ἔπρεπε νὰ βασανίζωνται αἰωνίως, καὶ ὅτι μόνον «μικρόν τι ποίμνιον» θὰ εἰσῆγετο εἰς τὴν δόξαν, ὡς παράδειγμα τοῦ τι θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ, ἐὰν κατείχετο ὑπὸ εὐγενῶν αἰσθημάτων. Τοιοῦτοτρόπως, καὶ διὰ πολλῶν ἄλλων παρομοίων πλάνων καὶ δολασμάτων, ὁ Σατανᾶς ἐπὶ ἑξ χιλιάδας ἔτη διέστρεψε τὴν ἀνθρωπίνην κρίσιν, καὶ ἀπεμάκρυνεν τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἀπὸ τὸ Ἀγγέλιμα τῆς Ἀληθείας αὐτοῦ. Ὁ Ἀπόστολος προσεπιβέβαιοι τοῦτο, καὶ ἐξηγεῖ τοῦτο λέγων· «ὁ θεὸς τοῦ κόσμου τούτου ἐτύφλωσε τὰ διανοήματα τῶν ἀπίστων ἵνα μὴ αὐγάσῃ εἰς αὐτούς τὸ φῶς τοῦ ἐνδόξου εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ» — ἵνα μὴ φωτίσῃ αὐτούς, καὶ ἐξαγάγῃ ἐκ τοῦ σκότους τῆς ἀγνοίας καὶ τῶν παρανοήσεων, ὁδηγήσῃ αὐτούς ἵνα ἴδωσιν τὸν ἀληθῆ χαρακτῆρα καὶ τὸ ἔνδοξον σχέδιον τοῦ οὐρανίου Πατρός. — Β' Κορινθ. δ' 4.

Ὅπου τὸ φῶς τῆς Θείας ἀποκαλύψεως (οὐχὶ μόνον ἡ Γραφὴ ἀλλὰ καὶ τὸ «πνεῦμα τῆς Ἀληθείας» ἐπίσης) εἰσχωρήσῃ, τὸ τοιοῦτον συνεπάγεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον κίνδυνον εἰς τὸ

σκότος τῶν παρεξηγήσεων τοῦ Σατανᾶ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι χιλιαπλασίως λογικωτέρα τῶν πλανῶν τοῦ Σατανᾶ, καὶ ταχέως θὰ ὑπερίσχυεν κατ' αὐτοῦ, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ πανουργος καὶ «δόλιος» αὐτοῦ τακτική, διὰ τῆς ὁποίας συνεχῶς μεταλλάσσει τὰς σκηνάς, καὶ ἐκφέρει εἰς φῶς νέας πλάνας, ὅπως ὑποστηρίξῃ τὸ παλαιὸν αὐτοῦ ψεῦδος, καὶ «πλανήσῃ εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς». Μία ἐκ τῶν πρώτων καὶ γιγαντωδεστέρων καὶ ἐπιτυχεστέρων αὐτοῦ προσπαθειῶν ὅπως διαστρέψῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ κάμῃ τὴν πλάνην νὰ φαίνεται κατορθωτὴ καὶ εὐλογος, εἶναι ἡ ἀνάπτυξις τοῦ μεγάλου συστήματος τοῦ Ἀντιχρίστου, τοῦ Παπισμοῦ. Διὰ μέσου αὐτοῦ οὗτος ἐξήσκησε τὴν πλεόν ἄξιοθαύμαστον ἐπιρροήν καθ' ὅλον τὸν κόσμον, οὕτως ὥστε ἐν τῷ φωτὶ τῆς σήμερον, καὶ μετὰ τινος μέτρου ἐλευθερίας ἐκ τοῦ τερατώδους ἐκείνου συστήματος, τὸ ἀνθρώπινον γένος προσβλέπει ὀπίσω πρὸς τὴν περίοδον τῆς κυριαρχίας αὐτοῦ καὶ περιγράφει ταύτην ὡς σκοτεινοὺς αἰῶνας», — σκοτεινοὺς ὑπὸ τῆς ἀδικίας, σκοτεινοὺς ὑπὸ τῆς πλάνης καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, σκοτεινοὺς ὑπὸ τῶν καταδιώξεων, ἀπηνῶν καὶ τρομερῶν, κατ' ἐκείνον οἵτινες ἐπεθύμουν νὰ λατρεύσωσι τὸν Θεὸν συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τῆς ἐαυτῶν συνειδήσεως, — καταδιώξεων ἀγρίων, κατ' ἐκείνων οἵτινες κατεῖχον ἐν ἀναλογίᾳ τὸ ἀληθές φῶς καὶ ἦσαν πιστοὶ ἐν τῇ ἐκθέσει τοῦ φωτὸς τούτου ἐνώπιον τοῦ λαοῦ. Τόσον δὲ διαβολικὸν ὑπῆρξε τὸ μέγα τοῦτο σύστημα ἐν τε ταῖς μεθόδοις καὶ ταῖς ἐπιδράσεσιν αὐτοῦ, καὶ τόσον τελείως τοῦτο ἀντεπροσώπευε τὴν πανουργίαν, καὶ τὴν φιλοδοξίαν, καὶ τὴν δολιότητα τοῦ Σατανᾶ, ὥστε συμβολικῶς περιγράφεται ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐὰν νὰ ἦτο αὐτὸς ὁ Σατανᾶς. Ἐν τῇ εὐρείᾳ δὲ σημασίᾳ τῆς λέξεως, οὗτος ἦτο ὁ ἀντιπρόσωπος ἐκείνου, καθ' ὃν χρόνον ἡξίου ὅτι εἶναι ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ. (*)

Εἰς πάσας τὰς προφητείας εὐρίσκομεν τὴν συγχώνευσιν ταύτην τῆς περιγραφῆς καὶ συσχετίσεως μεταξὺ τοῦ Σατανᾶ καὶ τοῦ πρωτίστου αὐτοῦ ἀντιπροσώπου μεταξὺ τῶν πεφωτισμένων. Παραδείγματος χάριν, ἀφ' οὗ περιγράφει τὴν διάσπασιν τῆς δυνάμεως τῆς Βαβυλῶνος, — ἥτις περιγραφὴ εἶναι ἐφαρμόσιμος ἐν μέρει εἰς τὴν κατὰ γράμμα Βαβυλῶνα, καὶ τὴν δουλείαν τοῦ φυσικοῦ Ἰσραήλ, καὶ εἰδικώτερον ἐφαρμόσιμος εἰς τὴν δουλείαν τῆς μυστικῆς Βαβυλῶνος, ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ Ἰσραήλ, — ὁ Προφήτης, προχωρῶν παρέχει περιγραφὴν τινά, ἥτις πρωτίστως ἐφαρμόζεται εἰς τὴν πορείαν αὐτοῦ τοῦ Σατανᾶ, καὶ κατὰ δεύτερον λόγον ἐφαρμόζεται εἰς τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν πτώσιν τῆς φυσικῆς Βαβυλῶνος, καὶ ὑπὸ μεγαλητέραν τινὰ κλίμακα εἰς τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν πτώσιν τῆς μυστικῆς Βαβυλῶ-

(*) Ἰδὲ Τόμον Β' κεφάλ. Θ'.